

ชีวิตนี้มีแต่คำว่า...ขอบคุณ

ขอบคุณ	“ความว่างเปล่า”	ที่ทำให้เรา	“ได้เรียนรู้”
ขอบคุณ	“ความไม่รู้”	ที่ทำให้เรา	“ได้ศึกษา”
ขอบคุณ	“เสียงค่อนขอดนินทา”	ที่ทำให้เรา	“ได้ทดสอบคุณภาพจิต”
ขอบคุณ	“ความหลงผิด”	ที่ทำให้เรา	“ได้เดินถูกทาง”
ขอบคุณ	“ความอ้างว้าง”	ที่ทำให้เรา	“ได้ทบทวนตัวเอง”
ขอบคุณ	“ความอวดเป่ง”	ที่ทำให้เรา	“ได้เห็นความงดงามแห่งการถ่อมตน”
ขอบคุณ	“เสียงพร่ำบ่น”	ที่ทำให้เรา	“ได้มีแบบฝึกหัด”
ขอบคุณ	“ข้อจำกัด”	ที่ทำให้เรา	“ได้รู้จักการจัดการ”
ขอบคุณ	“คำหวาน”	ที่ทำให้เรา	“ได้รู้จักความต่างของคำชม”
ขอบคุณ	“คำชม”	ที่ทำให้เรา	“ได้รู้จักเหรียญสองด้านของการดำ”
ขอบคุณ	“เวลาที่กำลังกลืนกินสรรพสิ่ง”	ที่ทำให้เรา	“ได้รู้ความจริงว่าชีวิตนี้สั้นนัก”
ขอบคุณ	“ความรัก”	ที่ทำให้เรา	“ได้ประจักษ์ในความเกลียด”
ขอบคุณ	“ความซีเกียจ”	ที่ทำให้เรา	“ได้รู้ว่าผลของความเพียรเป็นเช่นไร”
ขอบคุณ	“ความยากไร้”	ที่ทำให้เรา	“ได้เรียนรู้ตัวตนและคนรอบข้าง”
ขอบคุณ	“ความปล่อยวาง”	ที่ทำให้เรา	“ได้รู้พิษสงของความขឹងติด”
ขอบคุณ	“สรรพชีวิต”	ที่ทำให้เรา	“ได้เป็นเสมือนหนึ่งว่าการนั่งฟังเลคเชอร์ จากครูใหญ่”

ขอบคุณ “ความตาย”

ที่ทำให้เรา “ได้รู้ซึ่งว่าบนผืนดินและใต้แผ่นฟ้านี้
คุณกับฉัน/ท่านกับผม มันก็ระจอกพอกัน
ภายในกรอบไม้สี่เหลี่ยมผืนผ้า ที่เรียกว่า “โลง”ๆ

ร.ต.รัตนพล ก้านเพชร : ผช.อศจ.ศร. (๓๑ ธ.ค. ๕๒)